

Van 1 april tot einde september 2000 trokken wij – dit zijn Geert, Veerle, Tijn (5 jaar), Rik (3,5 jaar) en Soetkin (1,5 jaar) - bijna zes maanden met de fiets door een stukje Europa. Niet zo vanzelfsprekend, denk je misschien? Ach, voor alles is wel een oplossing te bedenken, waarom zou een lange fietstrektocht met kleine kinderen dan niet mogelijk zijn?

De plannen

"Als we nu eens lang en ver weg zouden reizen..." Al een jaar vóór het vertrek liet deze nog vage droom ons niet meer los. En met die droom kwamen ook de uitdagingen: hoe valt dit te organiseren met kleine kinderen? Maar juist omwille van de kindjes kwamen er onvermoede reismogelijkheden: we konden genieten van zes maanden ouderschapsverlof. Voor ons was het logisch dat we de reis met de fiets zouden maken. We waren al enkele zomers met één of twee kinderen op fietsreis geweest. En dit vervoermiddel is goedkoop, milieuvriendelijk en aangenaam. En waarheen? Omdat we zwaar beladen zouden moeten fietsen, keken we uit naar vlakke Europese trajecten. Zo kwamen we tot een route rond de Alpen: eerst zuidwaarts door Frankrijk richting Middellandse Zee, dan oostwaarts door Noord-Italië, een klein stukje Kroatië, Slovenië, en in Hongarije noordwaarts afbuigen tot aan de Donau. We volgden die rivier naar de bron, en keerden tenslotte naar huis terug via de Elzas en Noord-Frankrijk.

De voorbereidingen

Voor zo'n onderneming moet je het warme water niet opnieuw uitvinden. Op Reismarkt Brugge contacteerden we mensen die reiservaring hadden met kinderen, al was dit dan langdurig reizen met de auto. We zochten op de fietsvakantiebeurs in Retie informatie over fietsreizen met kinderen, maar deze informanten bleken niet echt langeafstandsfietzers te zijn.

Tegen de zomer van 1999 kochten we allerhande trekkingmateriaal dat we op 'kleine reis' (Vlaanderen fietsroute) uitprobeerden. Dit experiment overtuigde ons dat trekken per fiets met kleine kinderen wel degelijk mogelijk is. We konden zo'n 40 km per dag afleggen, en ons reistreintje zag er zo uit: fiets Geert + kinderkar + bagagekar (\pm 120 kg) en fiets Veerle + fietsstoeltje + kinderkar (\pm 90 kg)

Iedere morgen knipten Tijn en Rik 'een dag' af van het aftellint. Zo werd voor hen concreet zichtbaar wanneer we zouden vertrekken. Op 1 april 2000 - geen aprilgrap - werden we uitgewuifd door een groepje familie en vrienden. De eerste 10 kilometers fietste zelfs de halve school met ons mee. Op school zou men wekelijks onze reisroute volgen, zo vergat het klasje onze jongens niet.

Een dag op de grote reis

Op de vertrekdag kampten we met regen en de hele eerste week was het vrij guur en koud. De kinderen schuilden dus vaker in de karren. Later kondigde zich de lente aan.

Hoe zag een reisdag er uit? Om 7 uur schoot onze privé-wekdienst in actie. Daarna begon het ritueel van plasje doen, aankleden, even spelen, ontbijten, wassen en tanden poetsen, afwassen, spelen, opruimen en inpakken. Zo geraakten we tegen 10 à 11 uur vertrekklaar, waarna we één tot anderhalf uur fietsten. 's Middags pauzeerden we zoveel mogelijk op een speelpleintje, zodat de kinderen duchtig de benen konden strekken. Daarna fietsten we anderhalf uur tot aan het vieruurtje. Ook die pauze namen we vaak op een speeltuin. Als afsluiter fietsten we nog een half uurtje of wat langer. Meestal zochten we tegen 17 uur een kampeerplek. De kinderen konden er zich weer uitleven. Zo hebben ze een groot aantal Europese speelpleinen verkend. Op het fietstreintje veranderden de kinderen dikwijls van plaats: van de ene fiets naar de andere en van kar naar stoeltje of omgekeerd. Ook hun dierbaarste amusement, de cassette recorder met liedjes en verhaaltjes, ging van het ene kind naar het andere. In de karren staken boekjes, popjes, beertjes (o.a. als hoofdsteun) en ander speelgoed. Ook restmateriaal zoals doosjes, folders en touwen behoorde tot het spelassortiment. De uurtjes in de kar hadden de jongste twee echt nodig om bij te slapen. Buiten speelden ze vaak met schopjes, zwembandjes en plastic ballen. Regenweer na het fietsen was het meest vervelend, dan moesten we tentanimatie bedenken: voorlezen, spelletjes, tekenen en kleuren, liedjes zingen,... Gelukkig bleef dat nooit dagen duren. Na drie reisdagen lasten we meestal een rust- en speeldag in. Dan waren wij én de kinderen wel degelijk aan toe!

Bagage

Behalve reisgerief en kledij, de vele extra's voor de kinderen en slaapzakken, lakenzakken, (thermisch isolerende) slaapmatjes, bevatte de bagage ook twee waterzakken van vier liter. Die waren noodzakelijk wanneer geen stromend water bij de hand was. Verder een (plas)potje en een plasfles (urinaal), pampers, kinderlaarsjes, met de post teruggestuurde winterjasjes, inslaapverhalenboekjes, en borden. We hadden het allemaal bij ons, op de fietsen of in de karren.

Aan ons zevenhoekig Moss-zeiltje, dat we als luifel voor de iglotent spanden, beleefden we veel plezier. Het vergrootte de leefruimte aanzienlijk. We hadden een ruime medicijn- en EHBO-tas, maar de eetwaren zorgden voor

voor het grootste gewicht. Soms kraakten de karren in hun voegen na de inkopen voor twee of drie dagen (weekend)

Slapen

Wildkamperen met drie kindjes is moeilijk. Over voldoende water kunnen beschikken wordt dan problematisch. Om de (af)was en plas te kunnen doen is het noodzakelijk de watervoorraad tweemaal per dag aan te vullen.

Het lag in onze bedoeling meestal te kamperen. Maar in april en mei zijn nog veel campings gesloten. Om geen gat in ons budget te slapen, trokken we meestal naar een wei naast een boerderij of naar een tuin bij een woning. Onze keuze was vlug gemaakt, zodra we een tuin zagen met wat speelgerief. Omwille van de kindjes gaven de eigenaars vlug de toestemming onze tent op te zetten. De rode draad door de hele reis was GASTVRIJHEID. Hoe verder van huis en hoe minder bezittingen, hoe groter de gastvrijheid. Zo kregen de kinderen op een regenachtige ochtend net vóór het vertrek lekkere zelfgebakken flensjes van een Sloveense oma. En zelf hebben we genoten van die fles wijn bij een Hongaars koppel. Met hen voerden we een fijn woordenboekgesprek.

Unieke momenten

Wanneer ons budget het toeliet, probeerden we een toeristische attractie mee te pikken: een bezoek aan een grot, een dierentuin, een roofvogelshow, het apenbos. Het werden evenveel unieke momenten die ook de kinderen bijblijven.

Gelukkig hoeft amusement niet veel te kosten: de zee, een bos met veel losse takken, een zwembad, een korte bergwandeling. Vaak was er ook dat onverwachte dat een reis zo speciaal maakt: een pasgeboren kalfje mogen aaien, mee draaien aan de zwengel om boter te karnen, onze kindjes hebben het allemaal meegemaakt.

Of we dan nooit reisproblemen hadden? Natuurlijk wel, net zoals thuis trouwens. Er was een gebroken tentstok, soms geraakten we door het bagagegewicht de heuvel niet op. Een paar dagen kampten we met maag- en darmproblemen; maar problemen zijn er om opgelost te worden, ook op een fietstrektocht.

De moeite waard!

Ja, we zouden het nog wel eens willen doen. Maar Geert heeft moeite om zich nog zolang vrij te maken en Tijn is vanaf september leerplichtig. Dus zitten we weer voorlopig in de fase van het dromen: "als de kinderen groot zijn, dan..."

Maar het zal nooit meer hetzelfde worden. Onze grote reis is en blijft een unieke ervaring, een mijlpaal in ons leven. Daarom zijn we heel blij dat we het nu al hebben kunnen doen. En we zijn er zeker van dat het ook voor de kinderen onvergetelijk was. Toen we al een paar dagen thuis waren, vroeg Soetkin vol verlangen: "Mama, tent zetten?" Kon ik maar, kindje lief!

Geert Dewit, Veerle Van Mele

(Wie geïnteresseerd is, mag ons contacteren voor meer informatie: (00 32) 011-78.43.86)